

Ruth Kelly

Het kuuroord

Vertaald door Hanneke van Soest

DE FONTEIN

1

Florence

Vijf dagen vóór de winterzonnwende

Het klinkt als een weiland in de zomer. Ik hoor het zachte ruisen van een beekje, vogelgeketter, zoemende insecten en de wind die fluistert door het hoge gras. Bijna kan ik de warmte voelen op mijn gezicht.

Er is nog iets anders. Ik luister gespannen en concentreer me op een repeterend geluid. Een *bliep bliep*, ritmisch en gestadig als het kloppen van een hart.

Mijn oogleden voelen zwaar aan, alsof er een gewicht aan hangt. Het lukt me om mijn ogen te openen, maar dan komt het droge gevoel, net of er zand in zit, en er is nergens een weiland, beekje of zonneschijn.

Er is alleen duisternis.

Ik probeer met mijn ogen te knippen, maar ook dat kost veel inspanning en ik heb een afschuwelijke smaak in mijn mond. Van bloed? Nee, het is bitterder, alsof ik medicijnen heb geslikt.

Alles aan mij voelt loodzwaar en krachteloos. Het gebliiep wordt sneller en luider.

Op het gevoel, als iemand die blind is, breng ik mijn hand naar mijn gezicht en tast over de onregelmatige huid – de littekens – tot ik iets voel wat ik niet herken. Het is zacht, als flanel. Ik schuif het oogmasker omhoog en knipper met mijn ogen.

Ik knipper nog een keer en houd mijn adem in terwijl ik mijn omgeving in me opneem.

Waar ben ik?

Waarom weet ik dat niet? Ik probeer het me te herinneren en voel een felle pijn bij mijn slapen.

Moeizaam tuur ik om me heen om in het duister aanknopingspunten te vinden. Ik ontwaar mintgroene tegels, een ventilatierooster en een wc-cabine, en ik ruik een sterke geur van ontsmettingsmiddel. Uit de speaker aan de muur komt nu het geluid van een windorgel. Verderop is een deur, maar die is dicht.

Opeens krijg ik een déjà-vugevoel. Ik ken deze plek. Hier ben ik eerder geweest. Ik ben eerder al wakker geworden op deze manier. En dan vervliegt de herinnering, als zand dat door mijn vingers glijdt.

Het *bliiep bliiep* klinkt nu zo hard dat het pijn doet aan mijn oren en zich door mijn schedel boort.

Ik druk mijn hoofd terug in het zachte kussen en staar naar het plafond; het kantelt, deint op en neer van links naar rechts, en de muren, mijn god, die vervormen als spiegels in een spiegelpaleis.

Wat gebeurt er met me?

Het is een droom. Het komt door de brand, een posttraumatisch syndroom. Ontspan, je hebt een paniekaanval.

Ik ben Florence Lewis Jones, ik ben negenentwintig jaar, ik ben Florence, ik woon alleen in een driekamerbungalow in Hove, ik ben, ik ben...

Het geluid is nu een constant hoog snerpen dat brult in mijn oren. Het lukt me om mijn hoofd iets opzij te draaien. Naast me staat een ECG-apparaat. Groene lijnen bewegen razendsnel over het scherm van de monitor. De pieken en dalen van een hartslag.

Mijn hartslag.

Het valt me nu pas op dat mijn lichaam zo stevig in witte lakens is gewikkeld dat ik het gevoel heb dat ik een dwangbuis draag.

Ik ben in een ziekenhuis. Maar waarom? Heb ik een ongeluk

gehad? Ik controleer of ik ergens pijn heb, maar ik voel niets. Helemaal niets. *Denken, ik moet goed nadenken.* Wat herinner ik me? In mijn hoofd is alles wazig, donzig als een suikerspin, en elke keer als ik een herinnering probeer vast te houden, ontglipt die me. Wat is er gisteren gebeurd? Vorige week? Er opent zich een zwart gat. Ik kan me niets herinneren.

Mijn blik valt op mijn rechterarm. Ik zie een vlinderpleister en talloze naaldsporen rond een blauwe ader.

Iets klopt er niet. Dit is anders dan de vorige keer.

Ik probeer te bewegen en voel iets steken. In mijn andere hand zit een infuusnaald die onder mijn huid verschuift. Met mijn ogen volg ik het slangetje van het infuus en zie dat het is aangesloten op een paar pompende en heen en weer bewegende apparaten. Aan een haak bungelt een met vloeistof gevulde plastic zak. De piepende geluiden maken me misselijk en de kamer draait voor mijn ogen. De vloer wordt plafond en de wirwar aan buizen en draden begint plotseling te trillen.

Nee, te kronkelen.

Zwavelgeel zijn ze, met zwarte vlekken en schubben, ze kronkelen rond mijn pols, steeds strakker en knellender. De ogen zijn zwarte speldenknoppen.

Slangen.

‘Aaahh!’ schreeuw ik. ‘Haal ze van me af!’

Ik hoor mijn hart tekeergaan terwijl ik me los worstel. De infuusnaald trekt onder mijn huid. Ik trek hem eruit en sluit mijn ogen. Ik tel tot vijf.

Dit is niet echt.

Drie. Vier.

Dit kan niet echt zijn.

Vijf.

Langzaam doe ik mijn ogen open. Ik knipper. Stilte.

Het is weer rustig in de kamer, alleen het ECG-apparaat is er nog, maar de slangen zijn weg.

Ik ben aan het hallucineren. Dit is een soort toeval. Ik moet hier weg. Ik probeer mijn benen over de rand van het bed te zwaaien,

maar ik krijg ze niet in beweging. Mijn vingers voelen gezwollen en stijf aan en ik moet me tot het uiterste concentreren om het laken vast te pakken. Met veel moeite trek ik de lakens opzij.

Ik heb een wit ziekenhuishemd aan. Mijn blik glijdt naar beneden, over mijn knieën en mijn schenen, en blijft met een schok hangen op mijn enkels. Mijn maag krimpt ineen.

Mijn voeten.

O god, wat is dit?

Om mijn enkels zitten dikke, krakende leren riemen waarmee ik ben vastgebonden aan het bed. Het soort dwangmiddel dat in ouderwetse psychiatrische ziekenhuizen werd gebruikt. Ik heb niet genoeg kracht om overeind te komen. Ik probeer me los te rukken, maar daardoor gaat de sluiting alleen maar strakker zitten. Dan zie ik de trolley.

Die staat een eindje verderop en ligt vol met keurig gerangschikte injectienaalden en flesjes met vloeistoffen. Op het schap eronder zie ik een stuk of zes potten met pillen en een rol grijze ducttape.

Toen ik wakker werd, was ik helemaal bezweet, nu ril ik. Ik klappertand en de haartjes op mijn armen staan recht overeind, zoals wanneer je voelt dat iemand je in de gaten houdt. Ik weet niet waarom ik het niet eerder heb opgemerkt.

Daar. In de verste hoek hangt een camera aan de muur. Iemand houdt me daadwerkelijk in de gaten.

O god, o god.

Wat is dit voor plek?

Adrenaline jaagt door mijn aderen.

‘LAAT ME ERUIT!’

Ik trap en ruk, maar de riemen geven niet mee.

‘HELP!’

Ik hoor door elkaar sprekende stemmen en de piepende zolen van iemand die snel komt aanlopen.

De deur wordt opengeschoven. Het licht wordt aangedaan. Het verblindt me even en ik schreeuw.

Samen met een vlaag koude lucht komen drie in lichtgroene ziekenhuistunieken geklede mensen de kamer in.

In mijn keel welt het begin van een schreeuw op, maar deze keer komt er geen geluid uit. Ik ben verlamd van angst.

2

Hollie

16 december

15.00 uur

Ik weet wat Martyns moeder zal denken: dat ik er niet uitzie als een journalist die onderzoek doet voor een belangrijke Netflix-documentaireserie.

Ze betwijfelt of ik kan helpen.

Ik veronderstel dat ik niet het uiterlijk heb van een gelikte presentator. Mijn nagels zijn afgebeten en de zwarte nagellak is afgebladderd. Mijn haar is gebleekt en aan één kant van mijn hoofd vanaf mijn nek tot boven mijn oren gemillimeterd in een *buzz cut*, en ik heb een zilveren schroefje door een van mijn wenkbrauwen.

Mijn armen en mijn schouderbladen zitten vol tatoeages. Eén voor elke hindernis die ik in mijn leven heb genomen, als een kaart die me herinnert aan de plekken waarnaar ik nooit meer zal terugkeren. De inkt van de zwaluw op mijn sleutelbeen is nog zo vers dat de vogel met zijn gespreide vleugels elk moment lijkt te kunnen wegvliegen.

De weerspiegeling van mijn krijtwitte gezicht in het raam staart me aan. Prominente jukbeenderen en een pruilmondje dat een strenge streep wordt als ik me in een opwelling van vastberadenheid weer naar mevrouw Eves toe draai.

Ze zit in elkaar gedoken aan de keukentafel en kijkt langs me heen naar de straat met de onopvallende rijtjeshuizen en bestudeert met een hunkering in haar ogen de kerstversieringen.

Haar gezicht is grauw en gerimpeld door slaapgebrek, en ze heeft het hulpeloze uiterlijk van iemand die niet weet wat ze met zichzelf aan moet.

Achter haar, weggestopt in de hoek, staan een kerstboom met glinsterende lichtjes en een kleine stapel cadeautjes er verloren bij.

Er hangt een verdrietige sfeer in huis. Het lijkt er meer op dat de kamer zich voorbereidt op begrafenisbezoek dan op Kerstmis. Door het open raam klinkt het gelach van een kind en ik zie wat dat met mevrouw Eves doet.

Haar gezicht verschrompelt.

Ik haal diep adem en verman me.

Sterk zijn. Concentreer je.

Ik pak de foto van haar tienerzoon van de wandtafel en bestudeer zijn gezicht.

Na de uitzending van de documentaireserie werd ik overstelpt met reacties van mensen die mijn hulp nodig hadden, maar het bericht van mevrouw Eves sprong eruit. Nadat ik het hoorde, ben ik meteen naar haar toe gegaan.

‘Ik weet dat het moeilijk voor u is, mevrouw Eves, maar ik moet weten wanneer Martyn voor het laatst iets van zich heeft laten horen.’

Ze buigt zich voorover en glimlacht melancholiek, alsof ze het moment opnieuw beleeft.

‘Mevrouw Eves?’

Langzaam kijkt ze van de straat naar mij.

‘Drie dagen geleden,’ zegt ze zacht. ‘Toen kregen we weer zo’n bericht.’

‘Mag ik het zien?’

Ze geeft me haar telefoon en zakt terug in de stoel.

‘Ik was mijn wekelijkse boodschappen aan het uitpakken,’ zegt ze met een van emotie verstikte stem. ‘Ik had al Marty’s favoriete eten ingeslagen, zoals altijd. Hij is dol op yoghurt met vruchten en chocoladecheesecake. Ik wil niet dat de koelkast leeg is wanneer hij thuiskomt.’

Terwijl ik het bericht bekijk, haalt ze een papieren zakdoekje uit haar mouw. Ik zie een foto van een bord vol noedels, een fles Aziatisch bier en een kort bericht:

Ha mama, het eten hier is geweldig.
Ik probeer nieuwe dingen. 🍜

Ik mis je, liefs M. x

Niets ongewoons. Ik scrol terug naar een soortgelijk bericht van een week eerder. Een wazige foto van een tussen twee palm-bomen opgehangen hangmat, een dof, amberkleurig strand en in de verte een gladde zee. De donderdag daarvoor weer een reisfoto met een kort bericht. Zeven dagen eerder hetzelfde. Maar geen foto's van Martyn zelf. Met een verwonderd gezicht geef ik haar de telefoon terug.

‘En wanneer hebben jullie elkaar voor het laatst gesproken?’

Mevrouw Eves legt haar hand op haar keel. Langzaam zegt ze: ‘Aanstaande zondag is dat drie maanden geleden.’ Ze slikt. ‘Op 21 september, toen mijn lieveling met zijn behandeling begon.’

Ik spits mijn oren. ‘Zijn behandeling?’

‘Officieel heet het geloof ik “ijstherapie”.’ Moeizaam komt ze overeind uit haar stoel en loopt naar de woonkamer, waar ze iets van een plank pakt. Ze komt terug met een dun boekje dat ze aan mij geeft. Het is een gelikte informatiebrochure, gedrukt op gerecycled papier, met een indrukwekkende panoramafoto van de Zwitserse Alpen op de voor- en achterkant. De maagdelijk witte sneeuw lijkt wel licht te geven in het schijnsel van de keukenlamp.

GENEES JE PIJN. GENEES JE LEVEN.

Ik draai de brochure om.

DOE ER IETS AAN VOORDAT HET TE LAAT IS.

#kuuroordTheIceRetreat

De tekst boezemt angst in, provoceert – het is de manier waarop *zij* haar slachtoffers in de val lokt. Ik blader door de brochure en bijt op mijn wang. Glanzende foto's van de bergen, valleien en meren waar Zwitserland beroemd om is, plus foto's van bedauwd fruit en kleurige schaaltes met chia-ontbijt, doorspekt met krachtige uitspraken over genezing, maar niets over het kuuroord of de therapie.

Niet echt een verrassing.

Ondanks een indrukwekkende hype op social media, en een clientèle van beroemdheden en sporthelden, blijft de ijstherapie, die zich erop beroemt via een extreme koudebehandeling alle soorten pijn te kunnen genezen, sinds de opening twee jaar geleden gehuld in een waas van geheimzinnigheid.

Het kuuroord The Ice Retreat ligt op de top van de Mont Turin, 3.200 meter boven de zeespiegel, en kijkt uit over de vallei van Lauterbrunnen. Door de hoge en afgelegen ligging is het kuuroord maar beperkt toegankelijk.

En er is nog een kleine belemmering. Een driedaagse 'helende en reinigende' kuur kost je vijftienduizend pond. En degenen die willen deelnemen ondergaan eerst een zware keuring om te controleren of ze voldoen aan de eisen die de behandeling aan hen zal stellen.

Er lijkt niet veel bekend over de op Scandinavische koudwatertherapie gebaseerde behandeling, of over degene die de leiding heeft...

De geheimzinnige Ariël Rose.

Maar het is niet zo moeilijk om te raden waarom iedereen zich laat meeslepen. Ze is de verpersoonlijking van jeugd en vitaliteit, vierentwintig jaar, knap, won tweemaal een gouden medaille met skiën op de Olympische Winterspelen en beweert dat ze zich met haar eigen therapie heeft genezen van het letsel waardoor ze haar sportcarrière moest beëindigen.

Omdat ze nog voor haar twintigste opdook op het wellness-toneel en meelifte op de trend die aan het ontstaan was, kreeg Ariël een bijna goddelijke status. Eén ding is zeker: ze weet

hoe ze je in haar web moet lokken. Ik geef de brochure terug met een vies gezicht.

‘Martyn bleef maar volhouden dat het zijn leven zou veranderen.’ De stem van mevrouw Eves begeeft het.

Knarsetandend bedwing ik de woede die in mij opwelt.

‘En u hebt hem na zijn aankomst niet meer gesproken?’

‘Hij heeft me gebeld op de dag dat hij aankwam. Toen klonk hij heel gelukkig. Maar dat is de laatste keer dat ik zijn stem heb gehoord. Hij stuurt wekelijks een berichtje, maar hij belt nooit. Hij neemt niet op en geeft geen antwoord op onze vragen. We delen altijd alles, het is niets voor hem om me buiten te sluiten.’ Haar blik dwaalt af naar het crucifix aan de muur. Dan valt het me op dat er verspreid door de ruimte nog een stuk of zes heiligenbeeldjes staan. Op een wandtafel staat een Mariabeeld en in de vensterbank een klein houten beeldje van een slapende Sint Jozef.

‘Hij zegt dat hij in Maleisië is, maar dat kan niet waar zijn, dat weet ik,’ gaat ze verder.

‘Weet u zeker dat hij niet is gaan reizen na de therapie?’

‘Niet onze Marty.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Daar heeft hij het geld niet voor, en ook als hij dat wel had... Hij zou niet gaan backpacken. Dat kan hij niet. Daar is hij niet gezond genoeg voor.’

Ze zoekt naar een vers zakdoekje en mijn blik dwaalt af naar de schoorsteenmantel die vol staat met familiefoto’s.

Kampeervakanties. Dagjes naar het strand. Maar niets buiten Europa. Meneer en mevrouw Eves glimlachen geforceerd en Martyn lijkt in de achtergrond te verdwijnen. Ik pak een van de zware zilveren lijstjes.

Hij ziet er bleek en breekbaar uit. Ik zie meteen dat de zoon van mevrouw Eves aan een ziekte lijdt en mijn hart krimpt ineen.

‘Waar hebben de artsen Martyn mee gediagnosticeerd?’

‘Fibromy...’ Zijn moeder struikelt over het woord.

‘Fibromyalgie.’

‘Het is zo ingewikkeld. Ik begrijp het eigenlijk niet... Dat Marty nou juist daaraan moet lijden.’

‘De aandoening doet zich voor als een chronische ontsteking of een auto-immuunziekte, maar wordt in feite veroorzaakt door een verstoorde verwerking van pijnprikkels door het centrale zenuwstelsel,’ leg ik uit. ‘Het wordt vaak getriggerd door een traumatische gebeurtenis.’

Ik kan het weten. Het was een van de moeilijkst behandelbare aandoeningen waar we een middel voor zochten toen ik nog in het lab werkte.

Ik adem diep uit omdat die periode aanvoelt als een bestaan dat achter me ligt.

Het is nog maar twee jaar geleden dat ik werd beschouwd als een van de beste biochemici van het land en deel uitmaakte van een topresearchteam dat zich bezighoudt met moleculaire genetica en op een dag een techniek zal uitvinden waarmee DNA heel exact kan worden gemodificeerd, alsof je het knipt met een schaar.

Bij Chroma Tech waren we bezig een biologieplatform te bouwen waarmee we een breed scala aan moeilijk te behandelen aandoeningen te lijf zouden gaan, van MS tot kanker en sikkelcelanemie. Het zou een model worden dat op een dag meer dan vier miljard pond waard zou kunnen zijn.

En toen, op de drempel van een grote wetenschappelijke doorbraak, liep ik weg. Ik liet mijn team in de steek, ik stelde mensen teleur die belangrijk voor me waren. Mijn besluit kwam totaal onverwacht. Het was een door pure woede ingegeven reactie, maar had ik een andere keus?

Ik klem mijn kaken op elkaar en zet het verleden van me af, dat verpletterende moment dat mijn leven in een wurggreep nam.

Concentreer je, Hollie.

Dat was toen en dit is nu. En nu gaat het om *Bad Medicine*.

Ik presenteer een Netflix-documentaireserie waarin ik een boekje opendoe over bedrijven die wereldwijd voor miljarden

dollars opereren op het gebied van gezondheid.

Ik ontzenuw de zogenaamde wetenschap achter wellness-trends, extreme therapieën en alternatieve geneesmiddelen. Ik belicht de gevaren van niet gereguleerde groeperingen op het gebied van gezondheid. Ik ontmasker charlatans die beweren levensbedreigende ziekten te kunnen genezen waar ik wetenschappelijke behandelingen voor zocht.

De biohacking-beweging, compressietherapie, infraroodbehandeling, intraveneuze vitamine-injectie, extreme diëten, ze zijn allemaal onderwerp van onderzoek.

De documentaires bevatten interviews met slachtoffers die zieker en armer uit hun wanhopige zoektocht naar genezing achterbleven.

Mijn onderzoeksjournalistiek heeft geleid tot sluiting van vijf gezondheidsklinieken wegens gevaarlijke praktijken. En gisteren is Jared Caine, een ‘biotechnisch ondernemer’ die zijn patiënten injecteerde met uit hun eigen beenmerg gekweekte stamcellen, een – zo beweerde hij – revolutionaire artritisbehandeling, gearresteerd en beschuldigd van ernstige mishandeling.

Door mijn toedoen. Dat heb ik voor elkaar gekregen.

Mijn hart gaat sneller kloppen.

De kijkers en mijn volgers op X noemen me een waarheidsstrijder omdat ik het opneem tegen de miljardenindustrieën die er juist op uit zijn om mensen zoals ik, onderzoeksjournalisten die een smet werpen op al hun ‘goede’ werk, het zwijgen op te leggen.

Doordat ik dagelijks nieuwe berichten ontvang van mensen die mijn hulp inroepen, is elk uur van mijn dag gevuld met de jacht op charlatans die wanhopige families van hun spaargeld beroven met valse beloftes en niet-werkende kuren.

Families zoals die van mevrouw Eves. Slachtoffers zoals Martyn.

De gedachte alleen al veroorzaakt bij mij zoveel adrenaline dat mijn hand gaat trillen. Ik haal diep adem en concentreer me weer op de familiefoto en de reden waarom ik hier ben.

Ik aarzel.

Mijn hart gaat tekeer. Ik moet kalmeren. Ik weet dat ik een felle indruk kan maken en ik wil mevrouw Eves niet bang maken, maar dit is eindelijk een doorbraak. Ik wacht al maanden op een aanknopingspunt zoals dit.

Zo kalm mogelijk ga ik verder. ‘Martyn moet ontzettend veel pijn hebben gehad.’

‘Ontzettend veel pijn,’ beaamt mevrouw Eves zachtjes. ‘En niemand wilde ons helpen.’

‘Zijn jullie daarom bij de ijstherapie uitgekomen?’

Ze knikt en kijkt weer langs me heen, de straat in. ‘We waren ten einde raad. De ziekte van die arme Marty is moeilijk te behandelen en het kuuroord in Lauterbrunnen bood nieuwe hoop. De artsen deden niets. We begonnen de hoop op te geven en...’

Ik geef haar een klopje op haar arm. Ik wil haar troosten maar kan de woorden niet vinden.

Waarom vind ik het zo moeilijk om echt contact met iemand te maken? Ik kan heel moeilijk mijn gevoelens uiten. Ik kan me verdrietig en verloren voelen, maar ik weet niet hoe ik mijn emoties moet tonen. En na alles wat er is gebeurd, is dat alleen maar moeilijker geworden.

‘Het is allemaal mijn schuld.’ Mevrouw Eves kijkt met grote, verdrietige ogen naar me op, op zoek naar steun.

Ik slik en voel me afschuwelijk, omdat ik niet in staat ben haar te geven waar ze behoefte aan heeft.

‘Gary – Martyns vader – geeft mij de schuld. Hij zegt dat ik hem nooit weg had mogen laten gaan, dat het een hoop onzin was. Maar Martyn was ervan overtuigd dat die vrouw de sleutel tot zijn genezing bezat. Zij, en wat ze deed, werd een obsessie voor hem.’ Haar stem begeeft het. ‘Eerst ging het via Zoom, een soort lange mentorgesprekken. Hij zei dat hij eerst moest slagen voor tests voordat hij in aanmerking zou kunnen komen voor een behandeling. Vanaf dat moment veranderde hij.’

‘Weet u met wie hij online sprak?’

‘Ik ging ervan uit dat het Ariël was, maar het had iedereen van hen kunnen zijn. Zodra ik de kamer binnenkwam, klikte hij het beeld van de computer weg.’

Hen – Ariëls kerngroep, een stuk of twaalf van haar trouwste volgelingen, die het hele jaar door bij haar op de berg wonen. Dan zijn er nog ‘de ijsstrijders’, een online gemeenschap met tweeëneenhalf miljoen leden van wie de meesten nog nooit in The Ice Retreat zijn geweest, wat hen er niet van weerhoudt om haar werk fanatiek en geobsedeerd te propageren op social media en net zo verbeterd en agressief ten strijde te trekken tegen kritiek als een echt leger.

Ik denk aan de hersenspoeling die ze Martyn moeten hebben gegeven, en er gaat een golf van emotie door me heen.

‘Hoe was hij dan veranderd?’

‘Hij raakte steeds meer in zichzelf gekeerd, denk ik. En later sprak hij helemaal niet meer met me. Hij gedroeg zich afwezig en onbereikbaar. Als ik hem daarnaartoe liet gaan, dacht ik, kon hij het met eigen ogen zien en dan kreeg ik hem weer terug.’

Ik slik omdat mijn eigen nare herinneringen weer terugkomen. De overeenkomsten zijn griezelig.

‘En u hebt betaald voor de therapie?’

‘Hij had zoveel pijn, onze arme jongen,’ reageert ze. ‘Uiteindelijk smeekte hij me zelfs, en Gary was niet van plan te helpen. Ik heb geen cent van hem gezien sinds hij ons heeft verlaten. Het is niet makkelijk geweest, maar ik heb een renteloze creditcard kunnen krijgen en de reis voor Marty geregeld. Hij was nog nooit alleen van huis geweest, de stakker. Hij is een gevoelige jongen, heel anders dan zijn leeftijdgenoten. Het was de bedoeling dat hij maar drie dagen weg zou blijven. Volgens de website kreeg hij ijsbaden. Ijsbaden, lieve hemel, dat moet toch geen kwaad kunnen?’ Ze kijkt me aan zonder met haar ogen te knippen, onderzoekend, alsof ze van mijn gezicht een antwoord kan lezen.

‘Hoeveel kostte de behandeling?’

‘Vijftienduizend pond.’ Mevrouw Eves krimpt in elkaar. ‘Ik

weet het, dat lijkt ontzettend veel, maar Marty smeekte me erom. En je moet begrijpen dat ik wanhopig was. Ik was tot alles in staat en er leek iets van logica te zitten in de kuur. Het ijs was bedoeld om de pijn te verminderen.’

Ik slik mijn woede in. Als wetenschapper vertrouw ik op feiten en gegevens om achter de waarheid te komen en er zijn geen betrouwbare testuitslagen die de claim ondersteunen dat ijs therapie significant bijdraagt aan het genezingsproces.

Misschien resulteert het in een tijdelijke, lichte pijnvermindering, vergelijkbaar met zoiets als een zak bevroren doperwten op een pijnlijke plek leggen ter voorkoming van zwelling. Maar het kuuroord The Ice Retreat hanteert een ongereguleerde, extreme therapie die grof geld verdient aan de nieuwste rage op het gebied van gezondheid en aast op het geld van wanhopige en kwetsbare mensen, met aan het roer een gevaarlijke leider.

Ariël Rose.

En ik ben vast van plan dat te bewijzen. Ik zal haar vermorzelen. Ik zal haar gemene leugens aan de kaak stellen.

Ik zet mijn tas op de vloer en begin mijn spullen uit te pakken.

Normaal gesproken zou ik wachten op de cameraploeg en het team, maar daar heb ik geen tijd voor. Ik kan het me niet veroorloven dit aanknopingspunt kwijt te raken. Ik wacht hier al zo lang op, het voelt als een eeuwigheid.

‘Is het goed als ik begin met opnemen?’ vraag ik op een zakelijke toon.

Mevrouw Eves knikt. Ze reikt naar haar crucifix en schuift het zenuwachtig heen en weer over het kettinkje.

Stil en geconcentreerd kijkt ze toe terwijl ik het statief neerzet en de camera bevestig. Ik vraag haar om meer naar voren te gaan zitten op haar stoel.

‘Jij bent de enige die naar me luistert. De politie wilde niet helpen nadat ze de berichtjes hadden gelezen. Ze begrijpen niet waarom ik zo in paniek ben. Ze gebruikten het woord “overbezorgd”, alsof ik een of andere bemoeizieke moeder

ben. Ze denken dat mijn zoon van zijn spaargeld leeft.' Haar stem begeeft het weer. 'Hij werkte maar zestien uur per week in de plaatselijke pub. Hoeveel kan hij dan hebben gespaard?'

'En wat zei het kuuroord toen u met hen in contact kwam?'

'Ze bevestigden dat Marty langer was gebleven dan gebruikelijk – een paar weken na afloop van de therapie – en daarna is gaan reizen.'

'Zonder extra kosten?'

'Ja. Je snapt dat daar niets van kan kloppen.' Ze gooit haar handen in de lucht. 'Blijkbaar was hij toegelaten tot de gemeenschap, wat dat ook betekent.'

'Hebt u met Ariël gesproken?'

'Nee, ze heeft het altijd druk. Ze zeiden dat ze na Marty's vertrek niets meer van hem hebben gehoord, maar ze wensten hem het beste.' Er rollen nieuwe tranen over haar wangen.

'Hebt u erop aangedrongen om Ariël te spreken te krijgen?' vraag ik op scherpere toon.

'Ik bel hen dagelijks of er nieuws is, maar ze geven me steeds het gevoel dat ik lastig ben. Dat ik in de war ben. Ze doen alsof ik degene ben die therapie nodig heeft. IK!' Ze barst in tranen uit. 'Gary is in Maleisië en probeert de Britse ambassade zover te krijgen dat ze wat doen, maar dat is tijdverspilling. Marty is daar niet.' Ze dekt haar ogen met de vochtige zakdoek. 'Ze liegen tegen ons. Ze verbergen iets. Marty zou niet alleen op pad gaan.' De zakdoek zit om haar dunne, benige vingers gewikkeld. 'Hij is een huismus...'

'Vindt u het goed als we beginnen?'

Ze haalt diep adem.

'Hoeveel andere mensen heb je geïnterviewd?'

'Mensen zijn bang, ze durven zich niet uit te spreken.'

Mevrouw Eves friemelt weer aan haar crucifix.

'Het is een sekte, hè?' Ze zucht. 'O god, ik had het kunnen weten.' Ze sluit even haar ogen en slaat een kruis.

'Waarom zegt u dat?'

'Het komt door haar. Hun leider. Ze maakt me bang.'

Ik weet waartoe Ariël Rose in staat is, maar ik wil mevrouw Eves niet nog banger maken dan ze al is.

‘Het is onmogelijk te zeggen wat daar werkelijk aan de hand is, maar ik werk eraan,’ zeg ik daarom maar.

Er kraakt iets op de gang, en ik draai me om naar het meisje dat achter me is opgedoken. Ze staat zwijgend in de deuropening, met een strak, bleek gezicht.

Ik glimlach. ‘Hallo, jij bent vast Abigail.’

Ze knippert met haar ogen.

‘Ik ben Hollie. Ik ben een vriendin van je moeder.’

Haar blik glijdt over mijn camera en microfoon.

‘Wil jij op tv komen?’

Ze knippert weer. Haar ogen worden groot en ze kijkt gefascineerd naar mij.

‘Ga naar je kamer, Abbie. Ik ben zo klaar,’ zegt mevrouw Eves resoluut, en het meisje verdwijnt.

‘Ik heb de papieren ondertekend.’ Mevrouw Eves schuift het formulier over tafel waarmee ze me toestemming geeft om de opname te gebruiken. ‘Wanneer wordt het uitgezonden?’

Er is nog geen toezegging over een tweede serie van *Bad Medicine*. Concurrerende series die mijn succes proberen te imiteren vormen een bedreiging voor mijn toekomst. Daarom is dit zo belangrijk en is de druk om resultaat te boeken groter dan ooit. Ik moet met iets komen als ik mijn onderzoek en mijn werk wil voortzetten en zodat het publiek er kennis van kan nemen. De mensen moeten geïnformeerd worden over dit soort charlatans. De wereld moet alles weten over Ariël Rose.

Mijn hart slaat een slag over.

‘We zijn nog in het beginstadium van de serie.’

Mevrouw Eves laat teleurgesteld haar schouders zakken. Haar ogen beginnen weer vochtig te worden.

Gefrustreerd klem ik mijn kaken op elkaar. Ik kan niets beloven.

‘Alsjeblieft.’ Ze kijkt me gepijnigd aan. ‘Niemand anders wil me helpen.’

Ik zou geen beloften moeten doen die ik niet kan waarmaken. Waarschijnlijk zou ik zelfs niet hier moeten zijn. De verdwijning van Martyn komt te dichtbij en mijn obsessie wordt er door aangewakkerd.

‘Ik zal uitzoeken wat er aan de hand is,’ zeg ik op zachtere toon.

‘En dat zal helpen om Martyn weer thuis te krijgen, toch?’ Het klinkt hoopvol.

‘Ik ga doen wat ik kan.’

‘En wat gebeurt er met het kuuroord, als dit op televisie wordt uitgezonden? Wat gebeurt er met die vróúw, bedoel ik?’ Ze kan zich er niet eens toe brengen om haar naam te noemen.

‘Ariël Rose?’ Ik kijk de treurende moeder doordringend aan. Mijn bloed kookt. ‘Het kuuroord wordt gesloten en de leiding zal verantwoording moeten afleggen.’

Mevrouw Eves haalt diep adem.

‘Klaar?’

Ze knikt en reikt naar de aantekeningen die ze heeft gemaakt.

Eerder verschenen van Ruth Kelly:

De villa
Het chateau

Eerste druk december 2025

Oorspronkelijke titel *The Ice Retreat*

Oorspronkelijke uitgever Pan Books, een imprint van Pan Macmillan,
Londen

Copyright © Ruth Kelly 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance
with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Arcangel, Mehul Patel

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7771 2

ISBN e-book 978 90 261 7772 9

ISBN luisterboek 978 90 261 7773 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.